

Gátfalvi István*

Utazás

mert mi értelme lehet a dacnak?
 szemrehányás kényszere – torz varázs –
 lám – várt rád a sárga homlokú
 gumival, acéllal bélelt *agygarázs*...
 hiába tudod, mi hír a tájon s hogy
 kemény próbát is kiáll e lét - - -
 lassan rád borul homályos léted
 kinek tartozol? hogyan? hol? miért?!
 a jó főnéni vigyáz placebódra
 de veled vagyok a sárga házban
 bárkit hívnál: kit ismertél és ismert
 vagy 36 fokos lázban
 a költőt, ki csak áll leeresztett szívvel
 mikor a szerelvény nyílt pályára tér

Késői órán

*„Szép a tavasz és szép a nyár is,
 de szebb az ősz s legszebb a tél,
 annak, ki tűzhelyet, családot,
 már végképp másoknak remél.”*
 József Attila

Éjfél van, szobámban fény vacog;
 égve hagyott sok tegnapom.
 Elhamvadt vágyak, felperzselt élet.
 Már csak egyet kíván a test s a lélek:
 eljutni asztaltól ágyig,
 eljutni tisztos halálig.

* Gátfalvi István (1951) versei szinte szervesen kapcsolódnak az eddig olvasottakhoz, pedig semmi sem köti össze őket, csupán a megörökölt haza. A gyász, a lemondás, az örök-ködikéig tartó leszázalékolt pótszabadság. Avagy, Bibó szavával, félszabadság. A szerzőt korábbi (2018/4) lapszámunkban már bemutattuk, most közölt versei ugyanúgy elsőként látnak nap(út)világot, tartalmukon felüli külön apropót az ad hozzá, hogy e lapszám színes mellékletén szintén ő szerepel az 1983-as szárszói emlékkonferencián készített, mindmáig publikálatlan felvételeivel.

In memoriam Hervey Gizella

kell-e csinálni nyarat a télből
s az őszből hazudni tavaszt?
győzelem-é az ilyen együttlét
ha már a jelenlét sem ugyanaz?

*aki lábon hordja ki a halált
sebesültekkel szövetezik
megsebeztél álnokul minket
s most e szövetség megméretik*

s egyre mélyül a régről új haza
a zsíros ősi föld új kopjafát terem
alatta hitünk: megszentelt fegyverünk
felette újkori országnyi félelem

persze: határok szögesdrótok
de ilyen honfoglalást – muszáj?
kérdőre vonnálak Uramisten
de vacog a lélek beroskad a száj

Eli eli lama sabaktani

Uram! Ki vagy – ha vagy –
ki számomra csak voltál
– magamra hagytál.
Tied maradt a dicsőség,
enyém az átok.
De nem haragszom.
Mit kell:
magamnak én majd megbocsátom.

Epilógus

Fájok, tehát: élek.
 Ne gondold azt, hogy félek.
 Azt hihetnéd, csak játszom.
 (A fájdalomtól nem is látszom.)
 Mi az, amit még remélek?
 ;hogyzáll belőlem a lélek.
 Ez! amire vágyom, nagyon.
 S ha eljön az idő: hagyom.

Statika

– 1 –

kedvenc hidam kábelkötege
 próbálj meg *így* megfeszülni

– 2 –

felüljáró acélcsonnya
 most

n
 y
 u
 g
 o
 d
 t
 a
 n